

Søren Søndergaard (EL):

Man kunne jo stille sig spørgsmålet: Hvad er der galt med menneskesmugling? For det er en af de ting, der indgår i forslaget. Og jeg tror, at hvis en justitsminister havde fremsat forslaget i 1946, var han kommet galt af sted, og folk ville have rystet på hovedet og sagt: Selvfølgelig er der ikke noget galt med menneskesmugling. Det er da en god ting, at folk, der er i nød, kan blive smuglet et andet sted hen, f.eks. danske jøder eller modstandsfolk til Sverige. Og så ville ministeren på daværende tidspunkt måske have forsøgt sig med at sige: Jamen det var jo ren idealisme, der gjorde, at fiskeskippere sejlede jøder og modstandsfolk til Sverige i 1943 og 1944.

Men sådan forholder det sig jo ikke, og hvis nogen er i tvivl om det, kan de jo tage op til nordkysten og se på de villaer, som er blevet bygget i perioden efter Anden Verdenskrig, for så vil de forstå, at det også var andet end idealisme, der fik disse mennesker til at sejle jøder og modstandsfolk til Sverige. Men alligevel synes vi vel, at det var godt, at de gjorde det, og alligevel synes vi vel, at det var fuldstændig latterligt, hvis de skulle straffes for det, for det, der var det afgørende, var, at de mennesker, de hjalp væk, var forfulgt.

Og i dag har vi også jøder, men de har altså andre navne. De kan f.eks. hedde tjetjenere, afghanere, tyrkere, iranere, irakere, algeriere, bosniere og meget andet. Det er vore dages jøder, for det er mennesker, der i en kortere eller længere periode har været tvunget på flugt fra undertrykkelse.

Men de bor selvfølgelig langt væk, og derfor kan vi jo bilde os selv ind, at deres mulighed for f.eks. at flygte ved hjælp af mennesker, der kræver penge for det, ikke kommer os ved, og vi kan i hvert fald stille krav om, at de mennesker, der hjælper dem, skal kunne straffes, og hvis de ikke selv vil oplyse, hvem det er, der har hjulpet dem, skal de altså have frataget retten til lomme penge her i Danmark!

Men det er jo ikke det eneste problem, der er i det forslag, som er fremsat af justitsministeren, for der er også forslaget om omvendt bevisbyrde, og i den forbindelse vil jeg godt læse op en enkelt bemærkning fra betænkningen, som Justitsministeriets embedsfolk har kreeret, og som jeg synes er tankevækkende, og den lyder således: »Der bør være adgang til at konfiskere udbytte af ikkeidentificeret kriminalitet«.

Jamen er det dog ikke en herlig formulering? Ikkeidentificeret kriminalitet! Og man kan jo

ligefrem se frem til det næste skridt: at folk skal kunne idømmes en fængselsstraf for ikkeidentificeret kriminalitet. Eller hvad?

Jeg troede faktisk, det var sådan, at kriminalitet, der ikke er identificeret, ikke er kriminalitet; jeg troede, vi havde et princip om, at folk er uskyldige, indtil deres skyld er bevist. Men det har vi altså ikke længere, for vi har fået et nyt begreb i Danmark, der går ud på, at folk kan straffes for ikkeidentificeret kriminalitet.

Og det er klart, at denne nyskabelse i dansk retspolitik selvfølgelig vækker en vis opmærksomhed; det må man jo sige. Det har regeringen formået at vække opmærksomhed om med sin såkaldte kampagne imod vold.

Det tredje element, som indgår, og som også er meget interessant, er spørgsmålet om hemmelige ransagninger. Og det er jo ikke bare et spørgsmål om, at hemmelige ransagninger går ud over de frygtelige forbrydere, men også et spørgsmål om, at med hemmelige ransagninger vil der blive stillet generel tvivl ved bevismaterialet, fordi forbryderne vil kunne påstå, at det er blevet plantet.

Og det er jo ikke bare en påstand, som jeg kommer med; det er også en påstand, som Advokatrådet kommer med: at det rejser et generelt problem med hensyn til troværdigheden i retssager, at man kan hævde, at bevismaterialet er blevet plantet. Og det er jo noget, man kender udmærket fra USA, hvor der gang på gang er sager, hvor folk påstår, at f.eks. narkotika er blevet plantet.

Også Det Danske Center for Menneskerettigheder har givet udtryk for, at der kan sættes spørgsmålstegn ved, om ordningen kan anvendes i praksis uden risiko for misbrug fra politiets side, f.eks. i form af placering af materiale hos mistænkte.

De beskyttelseshensyn, der ligger bag de nugældende reglers krav om tilstedeværelse af enten personen selv eller et vidne, synes således ikke at kunne videreføres med den nuværende ordning.

Centeret for Menneskerettigheder skriver også, at den foreslåede regulering af hemmelig ransagning ikke er i overensstemmelse med de krav, der er indeholdt i et eller flere af principperne bag den europæiske menneskerettighedskonvention.

Og Centeret for Menneskerettigheder konkluderer, at anvendelse af ordningen i praksis følgelig vil kunne medføre konventionskrænkelser – vil kunne medføre konventionskrænkelser!